

образ придобива още по-голяма символична стойност. Приписаната обаче на *гръдта* огнена символика има своя генезис у Ботев (например огнедишащите глаголи *грее*, *тлее*, отнасящи се все до *гръдта*). У Яворов огнената символика не израства от непосредствено усетените емоции, а е отежнена от по-богати, културни, често пъти взаимоизключващи се значения. В поетиката на Яворов символът *огън* е един от най-компактните и затова един от най-амбивалентните: при употребите му в отделни текстове акцентът се измества – ту върху смисъла *катарзис*, *обнова* (тук могат да се прочетат като аналогични две принципно раздалечени поетически творби – „Песен на песента ми“ и ранното „Минзухар“), ту върху смисъла *разруха*, *опустошеност* (в този съпоставителен аспект сходни се оказват „Градушка“ и „Две души“).

3.3.3. За една означена творба извън литературната парадигма

Тъй като е свързана с постулирането на *езика-код* и е надредна, тази творба се намира извън набелязания в текста вертикал. Актът на изпяване на песента, на пренагласяване на лирата от напразния вербален шум на екзотеричното слово към езотеричната немота поражда асоциации с „Не пей ми се“ на П. Р. Славейков. Яворовият отказ от социалните хоризонти, от диалогизма и комуникативността на поезията е напълно аналогичен на Петко-Славейковия. Но тъй като не възниква спорадично, а е израз на литературна програма, е и значително култивиран. Интересен обаче е друг паралел. И в двата текста Азът съчинява състоянието на своята пълна изоставеност. П. Р. Славейков изобразява своята безмълвна *пустиня* (алегория на апатичната публика, както и на лишеното от отзвук творчество), а при Яворов Азът пренася себе си сред една